

Sygn. akt IV CSK 416/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa [...] Towarzystwa Ubezpieczeń [...] Spółki Akcyjnej w S.
przeciwko A. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 27 grudnia 2016 r., sygn. akt XII Ga [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 grudnia 2016 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego: art. 366 § 1 k.c. w zw. z art. 72 § 1 pkt 1 i art. 316 § 1 k.p.c., art. 4 w zw. z art. 6 ust. 1 i 2 i art. 9 ust. 1 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. z 1962 r. nr 49, poz. 238 ze zm.), art. 6 ust. 1 i 2 w zw. z art. 9 ust. 1 i 2 Konwencji, art. 355 § 2 k.c. i art. 535 § 1 w zw. z art. 353 § 1 k.c. w zw. z art. 23 ust. 2 Konwencji w zw. z art. 6 k.c. i art. 245 k.p.c. oraz art. 381 w zw. z art. 382 w zw. z art. 217 § 2 w zw. z art. 328 § 2 i art. 227 w zw. z art. 245 w zw. z art. 234 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. i art. 234 w zw. z art. 232 w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 9 ust. 1 i 2 Konwencji, art. 253 w zw. z art. 245 w zw. z art. 232 oraz art. 325 k.p.c. powód [...] Towarzystwo Ubezpieczeń [...] S.A. w S. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością, „wynikającą z naruszenia przez Sąd Okręgowy w G., przy wyrokowaniu wskazanych wyżej przepisów prawa materialnego oraz przywołanych przepisów postępowania, mających istotny wpływ na wynik sprawy”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez stronę okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w tym przepisie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez niego przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49

i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.); uzasadnienie tej przesłanki powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Jednocześnie, uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw skargi, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku powoda nie odpowiada tym warunkom, stanowiąc omówienie kolejnych zarzutów powołanych w podstawach skargi, które obejmuje argumentację zasadniczo zbieżną, a po części nawet identyczną z argumentacją przedstawioną na uzasadnienie tych zarzutów. W rezultacie wnioski i zarzuty skargi są w zasadzie tak samo uzasadnione, a wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawiera wymaganych argumentów prawnych, które mogłyby przekonać, że zarzucane w skardze naruszenia prawa mają oczywisty, kwalifikowany charakter, co mogłoby ewentualnie prowadzić do wniosku, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Ocena wniosku pod kątem przesłanek przyjęcia skargi, ze względu na rodzaj przedstawionej argumentacji, wymagałaby zbadania sprawy i jednoczesnej analizy podniesionych w skardze zarzutów, co na obecnym etapie postępowania jest niedopuszczalne.

Istotne dla oceny wniosku jest również to, że skarżący w uzasadnieniu wniosku, przy podnoszeniu uchybień zarówno przepisów prawa procesowego, jak i materialnego, skupił się na kwestionowaniu oceny mocy i wiarygodności dowodów dokonanej przez Sąd i stanowiącej podstawę zaskarżonego, na co ustawa (art. 398³ § 3 k.p.c.) nie zezwala.

Nie stwierdziwszy przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi na rzecz pozwanego A.G. nie orzeczono, gdyż ze względu na brak oświadczenia o doręczeniu odpisu odpowiedzi na skargę stronie powodowej albo o jego nadaniu przesyłką poleconą odpowiedź podlegała zwrotowi (art. 132 § 1 zd. trzecie k.p.c.).

aw

jw